

MISJONS-RØSTEN

LAND, LAND: HØR HERRENS ORD!

Nummer 11-12.

15. juni 1944.

16. årgang.

Evig liv.

«Den lønn som synden gir er døden, men Guds nådegave er evig liv i Kristus Jesus vår Herre.» (Rom. 6, 23).

A eie liv i Kristus Jesus det er nåde — og livet er evig — bestående i og igjennom alt.

Dette liv gir kraft, kraft til å gå igjennom alt, ja gjennom all lidelse, dype daler, mørke vann og på fjellets lyse topp, for livet er utslettelig — evig. Det er ikke i deg selv, det er i Ham den oppstandne og levende frelser, Jesus Kristus.

Det er om å gjøre at dette liv får utvikles i deg og får bære frukt. Da blir du en frukt bærende gren og i følge Jesu ord i Joh. 15, 26 renser han denne gren og frukten får utvikle seg mer. Det er livets lov det evige.

I galaterbrevet 5, 22 finnes fruktene oppregnet; for Ånden er liv og da er livets frukt Åndens frukt. Ånden er det som utvikler livet. Den Hellige Ånd. Dersom du lar dette liv utvikle seg i deg, så skal du bli lik lammet, det blødende lam. La derfor livets kraft — eller som det står i Rom. 8, 2 «livets ånds lov» få virke i ditt liv og du har del i Jesu guddommelige seier over synden, det gamle vesen og det som er underlagt dødens lov.

A få eie del i dette, det er nåde. Eie det! Eie, det er noe som en person har.

Du har fått det uten vederlag — det ble gitt fritt og for intet til den som ville ta imot det.

Hvor mange gjør det?

Har du tatt imot det?

Vil du eie en slik gave?

Det er resultatet av det verk som ble fullført på Golgata.

Hver den som tror på Jesus Kristus får denne gave.

Vil ikke du som lider nederlag,

som bare ser på deg selv og du som treller under dødens lov, under synden, ta imot en slik gave? Det er gitt deg på Golgata.

Sjel, vilken undskyldning har du for ikke å motta det evige liv — for å motta Guds nåde.

Tror du din undskyldning blir godtatt av Gud?

Vil du heller leve i synden, undergitt dødens lov, enn å bli fri?

Hør hva Ordet sier deg: «Idag er nådens dag.» Slipp det evige liv til i dag.

Det er i dag du stilles på valg.

Aldri kommer du forbi dette. Aldri! aldri! Velg da, så velg da, velg i dag det evige liv. Velg i dag Guds nåde og du skal få smake Guds godhet.

H. Martin.

Løs ham og la ham gå.

Da Lasarus var død var alt håp ute for disse søsken i Betania, og alt så mørkt ut fra den menneskelige side. Det er som oftest at de menneskelige synspunkter må forsvinne før den guddommelige makt kommer fram. Så var det også her: Men da Jesus kom måtte døden vike, og Lasarus kom fram på hans ord.

Men det merkelige er at Lasarus var bundet på hender og føtter, og om hans ansikt var bundet en svedduk. Hvorfor løste ikke Jesus av disse bånd, når Lasarus var kommet fram på hans ord? Han var jo blit levende. Det ser ut som det tilkom hans disipler å løse båndene av den oppvakte Lasarus. (Mat. 18, 18.)

Derfor elsker jeg det frigjørende evangelium som kan klarne det åndelige syn og løse den trellbundne sjel i Jesu navn; for «den som søn-

nen får gjort fri, den er virkelig fri.» (Joh. 8, 36.)

Dette gjeller jo den enkelte person. Likesom man mottok frelsen i Kristus Jesus ved tro på hans verk, så er det også å motta frigjørelsen fra alle overleveringer og fordomme, og tro på det sanne Guds ord alene, og når man er blitt opplyst at en ikke viker tilbake, men står støtt i det man har lært av ham som tok oss opp av syndepølet. Takk og lov til ham som grep oss en dag med en evig frelse og bevarelse!

Jeg takker Gud for den frie forkynnelse, som har nådd vårt øre og at vi kan samles som en fri menighet der tror på Bibelen og elsker sannheten, og kan merke den frigjørende Ånd i vår midte. Det er som Hermons dugg til vederkvegelse (Salm. 133.) La oss alle, frie venner, våke over den frigjørende Ånd i menigheten, så ikke svededuken kommer tilbake på Lasarus's ansikt og synet på friheten forsvinner.

Liksom en liten surdeig syrer hele deigen vil også de små band av form og skikk og hensyn til menneskelige overleveringer binne Jesu hender. (Mat. 13, 58), så han ikke får utrette det som han ønsker i menigheten. Ved tro fikk Abreham løftet og ved tro løses Jesu hender den dag i dag.

I tidens vanskelige forhold savner vi de mange frie vitner som gjennom årene har besøkt vår forsamling.

Men om ikke før, når Jesus kommer skal vi alle samles i skyen for å møte Herren. Et trøstens ord til alle Guds barn. (1. Tes. 14, 18.)

Broder Aimar Karlsen har virket her i vinter til stor velsignelse og mange sjele er blitt *frelste og begravne med Kristus* for å oppstå og vandre i et nytt levnet.

En hilsen fra Saltnes i Råde.

Harald Skovly.

Nordlands og Lappisk Bibelmisjon.

En redegjørelse.

Da Nordlandsk og Lappisk Bibelmisjon er blitt nevnt under redaksjonelle notiser i Deres blad, og vi forstår at det blant enkelte hersker en viss uklarhet om denne misjons arbeidslinjer, og dessuten redaktøren av «De unges blad» i mai-nommeret utesker en redegjørelse for misjonens lære, praksis m. m., skal vi få gi en kort orientering.

Gjennom br. Enok Wangberg har misjonen sin tilknytning til det årelange arbeid hans far A. Wangberg drev i Troms og Finmark, et arbeid som bl. a. ble støttet av venner her sydpå. Dette arbeid unntatt virksomheten i Tromsdal, lå nede en del år etter A. Wangbergs død, men ble gjenopptatt i 1935. I en brosjyre som misjonen har gitt ut skriver E. W. bl. a.: «Da jeg i 1935 for alvor kjente misjonskallet til «Det hvite land» var jeg i forbindelse med venner i Syd-Norge som hadde stått min far nær — særlig da forsamlingen på Logen, Moss og Abraham Grimstedts gamle menighet i Oslo, Berøa. Gud ledet det da slik at vi kom til å oppta et samarbeid —.»

Det var brødre innen de frie venner som gjenopptok arbeidet, men det har hele tiden vært forutsetningen at det skulde være et helt frittstående og uavhengig foretagende og ikke bære noe slags samfunnspreg. Dette tiltak vakte interesse og fikk sin vesentlige støtte fra venner og menigheter som nettop sto på en slik fri linje. Men slike venner og menigheter finnes også utenfor den krets som offisielt kalles frie venner og i dag er det ganske mange slike forsamlinger og misjonsforeninger som støtter arbeidet. Men også blant de frie venner har interessen for dette arbeid og offervilligheten stadig øket ettersom arbeidet er blitt kjent, og vi håper at denne gledelige utvikling vil fortsette.

Misjonens arbeidsmåte, dens lære og praksis, vil aller klarest framgå av de retningslinjer som misjonsrådet har utarbeidet og som i fjor sommer ble framlagt for misjonens egne arbeidere og de frittstående vitner som sekretæren møtte på sin reise i Nord-Norge.

Ved utarbeidelsen av disse har det

vært misjonsrådets ønske å avverge faren for en ny samfunnsdannelse da vi er innerlig imot slikt. I disse retningslinjer har vi åpnet adgang for de som ikke er døpt som troende til menighetssamfunn. Noen vil kanskje bebreide oss dette, men vi kan ikke se annet enn at dette må følge av seg selv, såframt vi anerkjenner disse som Guds barn og gir dem adgang til Herrens bord. Siden Herrens bord står midt i menigheten kan vi ikke godt hilse en bror velkommen til dette bord og samtidig utelukke ham fra menigheten. Såvidt vi vet har dette syn også vært rådende blant de frie venner, ihvertfall fra begynnelsen. E. A. Nordquelle vitner om dette i et minneskrift som den frie forsamling i Gøteborg utga for noen år siden:

«Da Kristus forherliget seg selv i meg (Johs. 17, 10) så jeg med en gang at vi ingen som helst rett hadde til å danne eller stifte forsamlinger. Guds forsamling stiftes ikke av mennesker, men er en levende organisme, født av Gud. Det som stiftes bare er sekter og partier. Vi har således ingen som helst ytre organisasjon som sammenbinder oss, utenom de kjærlighetens band, som er fullkommenhetens band (Kol. 3, 14). Vi er således en slags «Haugianere» selv om vi ikke bekjenner oss til noe sådant.

Mange av våre venner står i statskirken og mange utenfor. Vi legger ikke avgjørende vekt derpå, bare de vandrer oppriktig med sin Gud. Vi døper og feirer Herrens nattverd og har brødsbrytelse og bruker brødersamfunnet. Vi innskriver ikke i noen matrikkel, men gleder oss over at våre navne er innskrevne i himmelen (Luk. 10, 20). De som lever anstøtelig nekter vi å være med ved Herrens bord. Her er vår løse og bindenøkkel.» Såvidt N.

Hvis noen allikevel vil spørre: Er ikke N.L.B. en organisasjon? så vil vi svare at det misjonsarbeid vi driver har sine retningslinjer og organer. Det har sitt råd, sitt tilsyn på feltet og sine arbeiderkonferanser som planlegger arbeidet, men misjonen organiserer ikke menigheter eller samfunn av menigheter, men stiller disse fritt til å leve sitt liv etter bibelens mønster.

Om misjonens indre side skriver Enok Wangberg: «Erkjennelsen av Kristus som misjonens Herre kommer til uttrykk ved det styresett vi praktiserer. Ingen menighet, intet samfunn har valgt disse brødre som forvalter misjonens eiendeler og som står som tilsynsmenn blant oss. De tilhører medarbeiderstaben, og lik de andre arbeidere er de kalt av Herren til gjerningen. Ved en underbar ledelse av Kristus selv er denne stab medarbeidere ført sammen. Vi anser det fullt bibelsk å arbeide i gruppevis slik som Paulus og hans medarbeidere gjorde det, men setter også de på like fot som Herren leder til et arbeide alene, d.v.s. uten noen forpliktelse til andre arbeidere.

Men de som er med i fellesskapet har sine forpliktelser både utad og innad. Det syner seg bl. a. overfor den felleskasse vi har. Hva Herren gir den enkelte av midler blir overgitt felleskassen, etter at de nødvendige utgifter til et nøysomt liv er trukket fra. Derved er vi istand til å hjelpe andre medarbeidere, slik at misjonspengene blir rettferdig fordelt. Dette forutsetter full åpenhet overfor hverandre i de økonomiske spørsmål. Det forutsetter også et valg av et liv i frivillig fattigdom. Her står Kristus selv for oss som det store forbillede. Utad syner det seg bl. a. ved den omsorg vi kjenner for hverandres felt, vi deler sorger og gleder sammen, og hjelper hverandre i arbeidet. Ved de halvårige arbeidermøter møtes gruppen til felles drøftelser og til bønn og fornyet innvielse. Også de helt frittstående arbeidere har vært med ved disse møter så langt de selv har ønsket, og det har alltid vært velsignede samvær disse arbeidermøter, for oss alle.

Medarbeidere kan komme fra ulike retninger og «samfunn». Men felles for dem er at de har opplevd en frigjørelse i sin ånd fra sitt «samfunn» og vil arbeide for bibelen og bibelens Kristus alene. Sekterisme og partiånd bannlyses.

De lærere som Herren sender til den påtenkte bibelskole må også stå på den samme grunn. Kristus alene. Kommer de på noen annen grunn og de ikke sendt av Herren.

Misjonen er i seg selv bare middel ikke målet for Herrens vilje. Målet er menigheter slik som vi ser dem framstillet i skriften. Som en frukt av misjonærenes virke i aposteltiden framstod stedlige menigheter av alle

de hellig
menighe
dens liv
når vi b
heten or
ske bem
lusjon e
et tillæ
grep.» S

Misjon
fra det
vil følg
abonner
Oslo. D
me adre
enhver
sender
misjone
Brode
venner
For N
misjon

Jul. C

Vi
bemerke
at ifølg
på brød
Fredrik
ble god
dre inn
kan ikk
frie for
sentert
menigh
ende d
å bruke
fleste h

Hvis
syn, ih
fattede
at man
praktis
disse li
Pers
og Lap
sjon og
ning ti
i Nord
selvste
hver f
saken.

Det
venner
følgeli
sker d

de hellige på stedet. Hvordan en slik menighet skal ordnes og hvordan dens liv skal leves, forstår vi bare når vi betrakter den i lyset av sannheten om *Kristi legeme*. Det er ganske bemerkelsesverdig hvilken *revolusjon* en slik betraktning bringer i et tillært og tilvant menighetsbegrep.» Såvidt W.

Misjonen har sitt eget organ «Ekko fra det hvite land», og de som gjerne vil følge med i arbeidet innbys til å abonnere på dette. Adr. Møllergt. 20, Oslo. Dessuten er sekretæren (samme adresse) alltid villig til å besvare enhver forespørsel om misjonen, og sender også gjerne den brosjure som misjonen har gitt ut.

Broderlig hilsen til alle Herrens venner og medarbeidere.

For Nordlandsk og Lappisk Bibel-misjon

Jul. O. Lind (formann),

Lyder Engh (sekretær),
E. Sorensen.

Vi har ikke plass til noen større bemerkninger, men vil gjerne påpeke at ifølge de beslutninger som ble tatt på brødrekonferansene i Sarpsborg og Fredrikstad og som, praktisk talt, ble godkjent av alle de ledende brødre innen de frie venner i Østfold så kan ikke noen som slutter seg til de frie forsamlinger disse brødre representerte stå i statskirken eller andre menigheter. De må også være troende døpte. Samtidig ble man enig om å bruke adressekalender, noe som de fleste har gjort før også.

Hvis dette syn er de frie venners syn, ihvertfall de som underskrev de fattede bestemmelser, så er det klart at man mener det er det bibelske og praktiske og helst vil arbeide etter disse linjer som ble tatt.

Personlig kan vi anerkjenne Norsk og Lappisk Bibelmisjon som en misjon og gle oss over at den får anledning til å virke på de forsømte steder i Nord-Norge, men den står som en selvstendig misjonsvirksomhet og hver forsamling får da ta stilling til saken som de selv finner for godt.

Det kan ikke sies at den er de frie venners misjonsvirksomhet, men selvfølgelig kan de frie venner som ønsker det samarbeide med den.

Red.

En godt svar.

Den mannen vi her skal berette om, hadde gjennom en årrekke til stadighet lest bibelen. Og han fikk av den grunn rett ofte vriene spørsmål til besvarelse. Ryktet kom ut og nådde også den vantro verden og ved en anledning ønsket en meget klok verdensmann å sette ham fast. Han grunnet lenge på et vrient spørsmål og formet det tilslutt slik:

«Det står jo i Bibelen at Vår Herre fyller både himlen og jorden med sin skikkelse. Hvor mange meter tøy måtte det til for å gjøre ham en kledning?» — Den spørrende mente seg å ha satt bibelleseren fast, men svaret ble mere overraskende enn han hadde tenkt. For mannen svarte bare:

«Å det greide seg med godt og vel 3 meter tøy, tenker jeg.» Og da spøreren og hele tilhørerflokket hadde ansiktsuttrykk som minnet om spørsmålstegn, forklarte mannen seg tydeligere: «Jo, ser dere, Vår Herre sier jo selv: Hva I har gjort mot en av mine minste, det har I gjort imot meg.»

Selvfornektelsens veg.

Selvfornektelsens veg er ikke populær. Det har den aldri vært, og det vil den aldri bli, så lenge selvviskhetens ånd behersker menneskene.

Ja, en venter naturligvis at andre skal gå den vegen, men selv vil en ikke prøve å ta et eneste steg. Uomvendte verdensmennesker betrakter de troende med kritiske øyne og krever kjærlighet og selvfornektelse av dem.

Og selv du som bekjenner deg som kristen, har meget lett for å legge byrder og bud på andres skuldrer, mens du selv neppe rører byrdene med en eneste finger.

Det mangler uendelig meget på dette område i våre dager. Det er overflod av organisasjoner og beklannelser, men der er en skrikende mangel på hellige mennesker.

Vegen er smal, men de sanne etterfølgere har god plass — det er ikke mange av dem — det er få som bærer korset.

Det begynner så smått om senn å bli moderne å søke åndelig oppbyggelse. Du reiser mange mil for å høre en berømt taler og for å være

med på et stort møte — et herlig stevne. Men du er neppe så pass frelst at du orker å flytte deg i kirkebenken for å gi rom for dine medmennesker. Og når du kommer hjem, er du like egen som før, like gretten, surmulen og fordringsfull som før.

Nei, det må bli annerledes. — «Dersom noen vil komme etter meg, han fornekter seg selv.»

Selvfornektelsens veg er meget praktisk. Ja, den er så helt igjennom praktisk at mange mennesker har vanskelig for å finne noe herlig ved den. For uinnvidde øyne virker den grå. Men for mennesker med Jesu sinn er den full av himmellys.

Frank Mangs.

Den babyloniske syke.

«Den babyloniske sjuke» var Frans av Assisi's navn på tungsinn; «ti når sjelen ikke er glad i Gud, vender den lettere tilbake til verdens Babylon», pleide han å si.

Den babyloniske sjuke grasserer slemt i vår tid. Jeg treffer jevnlig på den. Og hvor kan det være annerledes når så mange lever uten Gud. Tungsinnet kan selvfølgelig også ha legemlige grunner, men her tenker jeg på alt tungsinn som ligger og lurert på bunnen av de tusen hjerter, skjønt alting ellers er i beste orden.

Tungsinnet helbredes ikke ved urt eller piller, men kun ved Guds gaver i Jesus Kristus. Og de gaver er lette å finen for dem som ikke kan være Gud foruten.

«Hver den som søker skal finne».

Men når så Gud er funnet — er det så intet tungsinn mer? Jo, tungsinnet blir som *fristelse*. Også den som lever med Gud, kjenner til tunge anfektelser som kan formørke troen, og vemodsskygger som kan ta bort gleden. Men tungsinnet har fått sitt ulivssår, selv om det enda kan røre på seg. Med «den babyloniske sjuke» er det for evig forbi.

C. Sk. P.

Gud elsker av *nåde* — uten våre gjerningers fortjeneste og uten hindringer fra våre synder. *Luther*.

Mange gir store løfter for å unngå å gi små gaver.

MISJONS-RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN
I MISJONENS TJENESTE

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Ut kommer 1. og 15. i hver måned.

Redaktør: G. Iversen.

Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse:

«Misjons-Røsten», Sarpsborg.

Postgirokontonr. 360 24.

Abonnementspris er: I løssalg 25 øre, kr. 2.25 for halvåret og kr. 4.50 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig oppsigelse og betalinger skjer til ovennevnte adr. Abonnementet er bindende til oppsigelse skjer. Oppsigelser må være innsendt senest 14 dager før kvartalets slutt.

Trykt i Centraltrykkeriet - Sarpsborg.

Finnmark kaller på deg!

I nr. 7 hadde vi et innlegg angående arbeidet i Finnmark fylke. Av det framgikk det at behovet for arbeidere i vårt nordligste fylke er stort. Fylket er større i flateinnhold enn Danmark og med sine vel femti tusen innbyggere kan enhver forstå at det blir uhyre store avstander å fare over da folket jo bor meget spredt. I hele Finnmarks fylke finnes bare 10—12 menigheter av de frie venner. Med «frie venner» menes de som samles fritt på ordets grunn og praktiserer troende dåp. Visstnok er det vist noen av dem som ikke setter som betingelse at man må være døpt for å tilhøre venneflokkene, men stort sett så er det enighet om at man bør døpes som troende. Alle arbeidere som virker blant de «frie venner» er troende døpte. Det finnes ikke flere enn ca. ti frie evangelister på dette store vidstrakte felt med femti tusen innbyggere. De få menighetene med et noenlunde stort antall medlemmer er for største delen i de større fiskevær. I byene i Finnmark er det ikke frie menigheter som driver fast møtevirksomhet, så vidt undertegnede vet. I hver by burde det jo vært en fri forsamling. Fra byene og de større steder burde da arbeidet drives utad i distriktet. Erfaringen har vist oss at for å oppnå et godt og stabilt arbeide i distriktene må det være livskraftige menigheter på de sentrale steder som kan stå i kontakt med de mindre flokker på småstedene og hvorfra de forsømte steder kan bearbeides. Det

har sikkert vært en svakhet blant de frie venner at de har oversett samarbeidets store betydning og arbeidet for spredt.

Kunde derfor de frie venner i Finnmark få forsterkning og arbeidet bli drevet planmessig, selvfølgelig i første hånd etter åndens ledelse, så vil ganske sikkert nytt land vinnes for Guds sak. Sjeler vil frelles og legges til Guds menighet og bygges opp på apostolens grunnvold.

Det er nok ikke lengre slik ner sydpå heller no at «vitnene» må vente i lengre tid for ikke å trå på hverandre». Behovet for vitner er skrikende over hele landet, men Finnmark må sies å stå først på listen hva behov etter vitner angår.

Da undertegnede har blitt stanset for denne sak, og tror det er Herren som har minnet om det, vil vi oppmuntre venner som har kall til å henvende seg til oss. Samtidig ønskes at de arbeidere som virker i Finnmark vil sette seg i forbindelse med oss, likeså lederne for venneflokkene der nord og så vil vi gjøre hva vi kan for å oppflamme hverandre til aktiv innsats for evangeliets utbredelse i vårt nordligste fylke.

En ting bør nevnes med det samme: Det haster no med å virke. Skyggene siger mørke og truende inn over vår verden. Det går mot avslutningen av evangeliets husholdning og ingen vet hva framtiden vil bringe oss. Det beste vern mot alt ondt er helhjertede kristne.

Interesserte kan henvende seg til undertegnede og Gud vil legge alt til rette for oss.

Broderhilsen

G. Iversen,

Postboks 52, Sarpsborg.

70 år.

Predikant O. Karlsen fyller 70 år 7. juli. Oscar Karlsen er en av de ældste frie predikanter i vårt land. Han var med i den første tid i Torvgt. 7, Oslo og fartet rundt omkring i landet, særlig på avsides steder har hans virke blitt. I den første tid var det slitsomt og nybrott. Det kan nevnes at han gikk fra Oslo til øverst i Hallingdal, med en tung bokpakke og gittaren på ryggen. Det ble bevegelse der han virket og mange kom over på Guds side.

I de seinere år har han holdt seg mye heime. Det er gikten som plager ham mest, ellers er han frisk og

kjekk og følger intressert med. Han har gitt ut flere brosjyrer og bøker. Mange vil nok minnes ham på 70 års dagen. Adressen er Fredensborg, Kvastebyen, Skjeberg.

50 år.

«Misjons-Røsten»s redaktør *Gustav Iversen* fyller onsdag 12. juli 50 år. Han er født og oppvokset i Tune og ble i 25 års alderen omvendt til Gud. Broderen kom snart med blant de frie venner og ble døpt i Misjonshuset, Sarpsborg, straks etter sin omvendelse.

Utenom redigeringen av «Misjons-Røsten» har han også virket endel som evangelist. De siste år har han ofret meget av sin tid på Misjonshusets forsamling, hvor han også står som ledende eldste.

Broderen har god innsikt i skriftene og har vært til vegledning og hjelp når han har holdt bibeltimer. Forøvrig har han interessert seg meget for den religiøse litteratur.

Misjonssaken har vært en sterk side hos broder Iversen de seinere år og f. t. er han kasserer for flere misjonærer.

Mange vil sikkert ønske ham hjertelig tillykke med 50 års dagen.

Stefan P. Trober.

Vekkelsesmøte i den finske riksdag

Tirsdag 18. mai prediket Frank Mangs i riksdagen. I Vasabladet skriver en innsender om dette:

I riksdagen har det denne uke vært holdt en sammenkomst av ganske særegt slag. Like etter plenum på tirsdag samledes riksdagsmennene for å høre vekkelsespredikanten Frank Mangs tale.

En del innbudte var også tilstede. blant disse såes presidentens hustru fru Gerda Ryti og fru general Waldén. Som tolk fungerte professor Gulin.

Årsaken til et tomt kristenliv.

«Israel er en frodig vinstokk, den setter frukt; jo mangfoldigere hans frukt er, dess mangfoldigere gjorde han sine altere; jo bedre det gikk hans land, dess bedre gjorde han sine billedstøtter.» Hoseas 10, 1).

Hvilken sorg og skuffelse ble ikke Israel for Gud! Og hvilke undere han hadde gjort for dem! Han hadde utfridd dem fra Egyptens trelldom ved blod, ledet dem gjennom ørkenen og oppholdt deres liv på en underbar måte. Intet manglet de. Han førte dem til løftenes land, men tross alt dette måtte han klage over deres ufruktbare liv. Men hva sier han om oss, etter alt det han har gjort for oss? Lever vi som de et ufruktbart og innholdsløst liv? Det betyr ikke å si: «vi vet ikke». Vi vet det, for han har gitt oss

tre ufeilbarlige tegn.

For det første er der egenkjærlighet. Israel brukte frukten selv. Alt det de sa og gjorde dreiet seg om seg selv. Dersom Gud ikke gir dem gode følelser, god helbred og behager dem i alle deler så knurrer de mot Herren eller forlater ham ganske. Dersom de utfører noe arbeid i hans menighet, må det være til deres egen ære eller framgang i forretningen. De forener seg med den menighet hvor de vil tjene mest på det. Man lar seg velge til en tjeneste i menigheten kun for å bli mere ansett av folket. Alt hva de gjør for Herren har alltid hensyn til deres eget beste først, og så får Herren komme sist. Dette er et sikkert tegn på et tomt kristenliv.

Og dernest er det uærlighet. «Han mangforliggjorde sine altere». Mens et ekte kristenliv går tilbake, kommer den utvortes religion mere til syne. Han er mere opptatt med det ytre i religionen. Kirken eller forsamlingslokalet skal være utsmykket, der må være en veltalende predikant. Andeligheten er det ikke så mye med, heller ikke sjeles frelse. Forsamlingslokalet omdannes til en selskapsunderholdning. Alt dette er en følge av et tomt kristenliv.

Og så er der kompromiss. «Deres hjerter er falsk» (delt). Man tror ikke på dette slags prediken som skillete adskillelse fra verden i en henseende. Man må være me-

get tolerant i sine oppfatninger. Det kan vel ikke være noe galt å ha menighetsdans, konserter og kortspill eller slikt noe i sine hjem. Man kan godt besøke kinematografene og holde seg borte fra bønnemøtene. Man kan godt støtte andre ting, men ikke sin egen menighet. Dersom forstanderen våger å påpeke disse ting i sine taler da blir man sint på ham. Og så glemmer man at der er intet så stygt som hykleri.

Et oppdelt liv er et tomt liv i Guds øyne.

Når der er tale om et tomt liv ... er det ikke så å forstå at der intet er i dette liv. I grunnen kan et liv ikke være tomt. Hva jeg mener, er at mange liv er fullt av alt annet enn det som det burde være fullt av, og i denne betydning er det tomt. En brønn er jo gravd for å holde vann, men er den isteden full av diamanter, gull og andre kostbare ting, er den dog tom, fordi der ikke er vann i den. Slike kostbarheter hører ikke hjemme i en brønn.

Der er så mange kristne i vår tid som i denne forstand lever et tomt liv. De er

... *fylt med alt annet* ... uten de ting som de var bestemt til å fylles med. Der er mange som dør fordi de mangler livets vann, og de kommer til oss for å få drikke, men istedenfor å finne levende vann, finner de mange andre ting, og så må de vende tilbake uten å få slukke sin tørst. La oss se på noen ting som kristne i alminnelighet er fylt med.

Somme er fylt med verdslig fornøyelse. De har nesten ingen tid til overs for Herren. De er bare opptatt med verdslige fornøyelser. Teater, kortspill og annet opptar hele deres tid, og Herren har sådan liten plass i deres liv. Andre er fylt med egenkjærlighet. De har ikke tid til noe annet, de bare bekymrer seg for det de

skal ete og drikke,

og hvormed de skal kle seg. Andre er fylt med synd. De kjenner mere til synden enn til Herrens makt til å frelse fra synd. De ser igjennom fingrene med synden, de inngår i hemmelig forbinnelse med den, de undskylder den, og de synes ikke å få bukt med den. Andre er fylt med bitterhet, skinnesyke, og hat. Denne

rot har fått vokse opp i deres hjerter, og de er fylt med frukter fra den. Andre er fylt med forretninger og de tjener penger. Ikke så å forstå at en kristen ikke skal være en flink forretningsmann, men han må ikke la seg fylle av forretninger. Andre er fylt med

husbekymringer.

Bekymring for mange ting, som om Gud ikke skulde ville sørge for oss. Andre er fylt med sorg, og de har tilatt sorgen å komme mellom seg og Herren, og alt du hører fra dem, er deres sorg, og de taler som om Gud har tatt feil. Andre er fylt med matspørsmålet. De synes å tro at det viktigste av alt er å fylle folks maver med mat. Og så glemmer de Jesu ord om, at mennesket lever ikke av bare mat, men av hvert Guds ord. Det kan være lett å få penger av slike folk til sådant arbeid, men å få dem med i det sjelevinnende arbeid, er vanskelig, da har de hverken tid eller lyst.

Andre er fylt med sosiale interesser av alle slags. De er begeistret for avholdssaken som om berusende drikke var det eneste onde. Det onde er i menneskets vilje, og selv om du får et menneske til å være edruelig, men ikke er frelst, vil det allikevel gå fortapt. Jeg tror på avholdssaken, men det er ikke den største sak. Andre er interessert i politikk, og de kan gi penger til dette, men lite og intet til menigheten. Når du tenker på de summer som gis til valgarbeidet, og det lille som gis til Guds sak, da kan du godt se hvor folks hjerter er. Andre er fylt med Guds arbeid. De har liten eller ingen tid for Herren selv. De har den idé at Gud frelser folk for det han kan få ut av oss. Nei, nei, han frelser oss fordi han elsket oss. Andre er fylt med selvopptatthet. Når de bare er friske, er allting godt og vel, men det er ikke alt. De taler om selvovervinnelse, selvkontroll, selvutvikling. Det hele dreier seg om selvet fra begynnelsen til enden. Bibelen lærer oss Kristuskontroll, Kristus-utvikling og Kristus-seier.

Dersom vi er kristne bør vi fylles med det som

en kristen bør være fylt av

En skotøyforretning bør være fylt av alt som tilhører denne bransje, ikke noe annet. Når vi bekjenner oss som kristne, da har verden rett

til å finne kristendom hos oss. Men hvor mange kristne og menigheter det er hvor alt annet finnes enn Kristus. Sådanne er tomme. Det er av denne grunn at der er så megen svakhet i menighetene og de troendes liv. Og er det ikke derfor at der er så mange utenfor Herrens hjord. De kom til oss, men ble skuffet, og de har vendt seg til de sprukne brøner igjen, men vi er ansvarlig for dette. Må Gud gjøre oss så ulykkelig av denne tomhet, at vi innerlig må be ham om å fylle oss med

All Guds fylde.

Denne tomhet kommer tilsyne i religionen, i gudstjenesten, i vårt arbeid, i våre tanker. Jakob taler om denne tomhet i kap. 1, 26, 27. Er ikke dette meget alminnelig i vår tid. Hvor lite man temmer sin tunge, og hvor meget en menighet skades av sladder! De har gudfryktighets skinn, men fornekter dens kraft. Det er kun et slags søndagsreligion.

Jesus taler også om denne tomhet når han refser fariseerne (Matt. 15, 7—9). De holder seg mere til overleveringen enn til Guds bud. De setter formalitet istedenfor åndelighet. Noen forandring som kan bli til velsignelse for andre, vil de ikke være med på. Dette er tegn på et tomt liv. De bøyer nok sine hoder for Gud i bønn, men hjertet er ikke med på det. Deres liv er likedan uke etter uke. Når de synger, synger de løgn. Hvor avskyelig alt dette må være for Gud!

Og hva skal vi si om møtene på søndagene? Tomme møter! (Mal. 1, 6—14). Dette er alvorlige ord. Er ikke dette sant om mange søndagsmøter? Så lenge som det ikke koster noe, er de med. Dersom mange forsøkte å tjene sine herrer slik som de tjener Gud, vilde de for lenge siden være oppsagt. Det er så tungt for dem alt det de skal gjøre for Herren. Der er ikke liv i arbeidet. Det minste holder dem borte fra menighetens møter. Men gjelder det fornyelse og forretning, da er der liv i dem! Da er intet offer for stort. Hvor ondt dette må gjøre Gud! Det er tomme liv.

Hva er årsaken til dette?

For liten hengivelse til Herren. Der må bli en fullkommen hengivelse til Herren. De fleste i menigheten idag ligner Annanias og Safira. Venner,

vi må være oppriktige for Gud, hvis vi skal bli velsignet av ham.

Troen er mangelfull. Der blir alltid et tomt liv, når troen er mangelfull. Du må tro at Gud vil fylle deg.

Samfunnet med Gud er ikke fortlølig. Aviser kan man ha tid til å lese, men Guds ord! Hvordan kan livet bli annet enn tomt når du ikke leser din bibel og ber hver dag. Det er igjennom kanalen fyllden kommer. Vær flittig å pleie samfunnet med Gud, og du skal snart få oppleve fyllden i Gud. Hvis du hadde sådan omsorg for din sjel som du har for ditt legeme, vilde du snart bli fylt.

Hva slags liv lever du? Er det tomt? Vil du fortsette å leve et sådant liv? Hvilken sorg og skam det vil bli for en sådan på dommens dag!

W. P. N. i «Misjonæren».

Et ord til unge søstre.

Fellesbadets lette seder har forvaklet forståelsen for de kyske siders verdi. La ikke djevelen lure deg på dette punkt. Lek ikke med ilden! Kled deg på en anstendig, men tekkelig måte, så du vet med deg selv at du ikke er til fristelse for noen. Det fins unge kvinner som klær seg så utfordrende og frekt at de bare kan sammenliknes med sjøker. De utstråler lokkelse og vekker urene lyster og blir til forbannelse hvor de drar fram. Hold deg fra slike og vakt deg for å likne dem! Det er forresten tarvelige typer som ikke er så nøye i noen ting.

Et veloppdragert og kultivert menneske føler vemmelse for tidens løsaktighet. Hvor mye mere bør da ikke en kristen vende seg ifra slikt. I denne forbindelse bør vi huske på motens fordervelige innflytelse. Gå den gyllne middelvegen! Det er aldri no virkelig elegant å stadig følge det siste moteskriket. Søstrene har kanskje fristelse på det punktet. Rådfør dere gjerne med hverandre. Undgå å bli til anstøt. Kom i hu ditt store ansvar overfor nyfrelste og svake i troen.

Ta resolutt avstand fra verdens idiotiske hattefasonger. De er bare latterlige og gjør også deg latterlig og stygg.

Fest håret ordentlig opp på et personlig og realt vis. Bry deg ikke om ondulering, klipping og slikt. Bestem deg for at ingen skal behøve å ta anstøt av deg for slike småsakers skyld.

Gløt ikke at kjolen bør være så lang at den er anstendig — også når du sitter på sykkel.

Gud velsigne deg unge søster. Husk på at du er vakrest når du er kvinneligst, når ditt ansikt, dine klær og hele din oppførsel er kysk og ren.

«Evangelie Härolds»

Det er mangel på vitner.

Et utdrag av et brev:

— — «Her skulde det vært en evangelist som kunne bu på lokalet og stille seg litt selv, så kunne han få det bra. Han måtte jo ikke være alt for ny. Her er jo så mange plasser ved siden av at han kunne få virkefelt nok. Det var jo greit om han kunne synge og spille.

Hvis du skulle kjenne en som kunne ofre seg for denne gjerning og som du tror kunne passe så la meg få vite det. Vennene ville gjerne ha en utover sommeren — —».

En annen skriver:

«Det er nødop etter vitner overalt. Jeg skulle så gjerne ha reist dit, men kan ikke no. Om Herren drøyer sees vi nok igjen».

Vi må be Herren om å drive arbeidere ut i sin vingård. Markene er no hvite til høst og arbeidsfeltene roper etter hjelp. Snart er arbeidsdagen vår endt. Gud hjelpe oss å bruke tiden.

Hauk Aabel blir neppe å se på scenen mer.

Slik sto det i en notis i dagspressen for en tid siden og notisen forteller at flere spurte om hvorfor de ikke fikk se ham på scenen i forbindelse med hans fødselsdag. «Vi tror det er riktig å gjøre oppmerksom på at Hauk Aabel er blitt dypt religiøs og vi får neppe se ham på scenen mere,» skriver «Asker og Bærum's Budstikke.»

Gud gi at alle skuespillere ble så dypt religiøse. Da vilde de kunne bli til større velsignelse og få en større oppgave enn de har for.

Når Gud får frelst dem blir alt nytt.

La oss uten nølen gjøre Guds sak til vår; ti han har for lenge siden gjort våre saker til sine.

Spredte felter.

Kristiansand,

Vi lever vel her og Herren har ikke glemt oss. Arvid Myreng fra Kjøllefjord har besøkt oss no, han er sønn av lederen for de frie venner der. Det var egentlig hans første tur med evangeliet. Han har vært frelst siden han var 8 år og i 15 års alderen døde jeg ham. Han er no noen og tjue. 11 mars begynte vi møtene og så fortsatte det slag til den 17.. Da kom en sjel og ble herlig frelst og møtene fortsatte for full kraft til ut i april. Så dro vi til Olderfjord, 1 mil herfra, hadde flere møter, og det var herlige møter og mange folk, en masse voksne menn, og møtene fortsatte vekselvis i Olderfjord og her. Vi syklet i snestorm og forskjellig vær men kom alltid vel fram. En overga seg også til Gud. Det var Myreng Olaf Sætrum og undertegnede som dro avsted og av og til noen flere.

Det er et svært styr for en husmor å ta møte etter møte i sitt hus med så meget folk. Hele ettermiddagen går jo bort. Ja, det går ikke an i lengden. Tenk deg om din bondestue eller leilighet i byen skulle fylles av folk ettermiddag etter ettermiddag, når du liten og ingen interesse har for dem som preker. Vi hadde møte i tre hus., men så fikk vi en sportshytte, og det satte meg på en tanke. Tenk om vi kunne ha slike hytter på de forskjellige steder, det ville være en stor hjelp. Der kunne jo evangelisten bo under møteserien. Vi hadde møtene i pelsestuen og der var som et lite lokale og en slik hytte ville jo koste en bagatell og gjøre fullstendig tjeneste som lokale.

Det var jo adskillig motstand så vi fikk ikke låne benker, men folk kom med benker og stoler selv så det gikk godt. Br. Myreng spiller og synger godt og er en ivrig sjelevinner og han holdt folket godt hele tiden. Må Gud lønne deg broder og velsigne deg for ditt kjære besøk her, det vil aldri glemmes. Det er også kommet et par sjeler i indremisjon og en til her, så noen særlig vekkelse har det ikke vært, men godt for dem som kommer. Min hustru har vært sjuk og kunne ikke delta på møtene en tid. Er no bedre, men enda meget slapp. Be at Herren må styrke henne. Myreng virker no i Børselv. Han virket her i 8 uker.

Hjertelig hilsen.

Milla og K. Skipperud.

Fra Vestlandet.

Fred i Jesus Kristus!

Jeg er nok ukjent for dere, men vil hermed takke for bladet som alltid kommer med friske nyheter fra hjemmefeltet såvel som fra misjonsfeltet.

Jeg er forholdsvis ny som Herrens vitne. Har reist med det gode budskap ca. 4 år for det meste mellom Eigerøy, Jæren, Stavanger, Karmøy og Mosterhavn.

No i vinter, før jul, besøkte jeg Leirvik hvor br. Løkhammer står som leder. Vennene der venter og har også i vinter opplevet tornyelsens tider. Så bar det til Mosterhavn hvor vi fikk oppleve å be med noen sjeler. Vennene på Mosterhavn er nokså mange

og en stor kjekk ungdomsflokk som har framtiden for seg, om Herren drøyer.

Besøkte også Stavanger, hvor venneflokken er spesielt fornyet den siste tiden, og en ukens tid på Jæren.

Underbart å få være med i arbeidet. «En lodd er meg tilfalt som er liflig, og en arv som behager meg.» (Salm. 16, 6.)

Stedet hvor jeg bor er vi noen ganske få venner som står for det frie evangelium, men Herren har lovet at vi skal høste i sin tid, såfram vi ikke går trett. Husk oss i bønn.

Hilsen eders i tjenesten forbundne broder
Knut Selvåg.

Tune.

Vennene i Solli og vennene i Rådeleiet har bestemt seg for å slutte seg sammen. Etter et par forhandlingsmøter holdes første menighetsmøte hos Herman Hansen, Underås lørdag 20. mai.

Vennene har bestemt å bruke adressekalender og vedtatt de bestemmelser som ble fattet på konferansene i Sarpsborg og Fredrikstad.

Som ældstebrødre er uttatt: Anders Ramstad, Anton Olsen Stikka, Hartvik Bergedalen og Martin Melleby. Som kasserer Olaf Rye og til sekretær og revisor Villy Høyås. Som ledende ældste Anders Ramstad. Det ble bestemt å begynne å samle inn til byggefond og møtene holdes vekselvis i Råde og Tune. Som sangbok brukes «Schibboleth». 1. pinsedag ble to brødre døpt i Misjonshuset, Sarpsborg og flere står for tur til å bli døpt.

På pilgrimsferden.

Onsdag 10. mai deltok jeg i møte hos Arnt Gressløs, Varteig. Vennene der ble enige om å opta et mere ordnet arbeide på stedet. De besluttet å bruke adressekalender og uttok nødvendige brødre til tjenesten.

Fredag møte på Hafslundsøya hos Anker Belsby. Bra med folk og godt møte. Lørdag var det møte hos Hans Larsen ved Ise. Riktig godt møte. Søndag hadde vi overhøring av barna som har gått til kunnskapsprøve i vinter. Kristi Himmelfartsdag deltok jeg om formiddagen på møte i Misjonshuset og på ettermiddagen hos Erik Lunde, Varteig. Det var samlet ikke så få venner og det var åpent og godt. Fredag på Hafslundsøya igjen og lørdag 20. mai på menighetsmøte hos vennene i Solli, Tune. Det var det første menighetsmøte siden sammenslutningen. Den travle tiden i våronna gjorde sitt til at flere var hindret fra å delta, men det var bra framsmøte, særlig fra Tune, og god ånd. — Bestemmelsene ble praktisk talt enstemmige. På bønnemøte etterpå falt Guds ånd og det ble jubel og lovprisning.

Det blir dåp inær framtid, 2—3 stykker vil gå dåpens veg og slutte seg til menigheten. Det ble bestemt å ta tur til Misjonshuset 1. pinsedag og det blir så dåp der.

Gud gi at det blir framgang for Guds ord i Solli distrikt.

Møtene i Misjonshuset har vært ganske bra besøkt på søndagene i den siste tid. Noen har overgitt seg til Gud, både i Misjonshuset på Greåker og Hafslundsøya. Møte på Hafslundsøya fredag 26. mai var særlig velsignet.

Det var et ekte gammeldags møte med vitnesbyrd, jubel og lovprisning.

Lørdag deltok jeg på et møte i Øvre Tune. Møte holdes hos Norvald Aaserød. Det var første gang jeg har vært oppe i den delen av Tune på møte. Det var ikke mange fra stedet framsmøtt, men vennene fra Varteig kom og da ble det jo en del.

1 pinsedag hadde vi besøk av noen venner fra Solli og venner fra Varteig. En del fra andre steder kom også, så det var fullt lokalet. To brødre fra Tune og 1 fra Hafslundsøya ble døpt. Br. Erik Lunde talte på formiddagsmøte og på ettermiddagsmøte. Det var ikke noe særlig åpent, men flere vitnet om Herren. En sjel overga seg til Gud på ettermiddagsmøte.

G. I.

Varteig.

Onsdag 10. mai holdes møte hos Arnt Gressløs, Varteig og vennene ble enige om å ordne seg som en fri bibelsk forsamling. Det ble bestemt å bruke adressekalender og de bestemmelser som ble tatt på konferansene i Sarpsborg og Fredrikstad ble godkjent.

Som ledende ældste ble uttatt Arnt Gressløs og som ældste Erik Lunde. Som kasserer valgtes Daniel Handelsby.

Brødrene Thorleif Carlsen og Guttorm Hansen fra Fredrikstad har deltatt på et par møter der. Vennene har ikke lokale, men møtene holdes i privathusene.

G. Iversen har også deltatt på et par møter.

Jubileumsstevne i Askim.

Lørdag 27. mai hadde vi velkomstmøte. Musikken stemte i med sangen: «Hvor deilig det er å møte», og så ønsket undertegnede velkommen med å lese 1. Pet. 2, 4—9. Trykket på at vi var kommet sammen her til stevne for å «forkynne Hans dyder.»

Så talte John Spørensen fra Høysangen 4 om duften som kommer fra hagen. Etterpå talte Ernst Falch fra Apgj. 1 om hvor nødvendig det er å få kraft. En ung søster fra Saltnes sang en sang. Etterpå talte søster Borghild Svensen fra Apenb. 3 om en åpen dør. Vi fikk et budskap i tunger. Det var et ualminnelig godt møte. Takk skal Jesus ha! På kvelden om lørdag så det ut til regn; for himmelen var skyet og grå, men vår mester har alt i sin hand. Da vi våknet 1. pinsedag var det herlig vår med sol fra klar himmel.

Kl. 10.30 begynte første møte. Det var kommet en hel skare fra forskjellige steder. Fra Saltnes, Sarpsborg, Ski, Enebakkneset, Oslo, Drammen, Ski og Skien.

Musikken stemte i med sangen: Velkommen hit Guds venner og vi kjente at Gud var nær. Undertegnede leste fra Rom. 5 og ledet i bønn. Så tate Ernst Falch fra Joh. 16 og dvelte ved hva Gud har gitt oss. Siden var det frie vitnesbyrd hvor mange priste Herren. 5 brødre fra Rygge sang 2 herlige sanger. Kl. 4 var det jubileumsstevne. Det var overfylt og mange kom ikke inn. Unuertegnede ønsket velkommen og leste Salm. 84 og lestet etter bønnestunden et par bruddstykker av en beretning som var skrevet i anledning 25 års dagen for den

frie virksomhet i Askim. (Beretning var å få kjøpt). Så sang musikkvennene 2 sanger som var skrevet for anledningen. Den ene var forfattet av Ivar Hansen og den annen av Thv. Johansen. Aimar Karlsen talte fra 1. Moseb. 8 om duen. Etterpå ble en ung bror døpt. Så var det frie vitnesbyrd.

2 pinsedag var det regn på morgenen, men da møte begynte kl. 10.30 var det pent vær. Lokalet var nesten fullt. John Dahl leste fra Hebr. 10 om å komme fram med sandrue hjerter. En ung søster fra Saltnes sang og søster Borghild Svensen talte fra Esaias 12 at Herren var vred, men hans vrede vente om og han trøstet oss. Hun fortalte om sin omvendelse og det var gripende å høre. John Sørensen talte fra 2. Kor. 4 om livet og døden. Sverre Johnsen avsluttet. Et velsignet møte.

Kl. 5 var det siste møte i høytiden. Undertegnede ønsket den store forsamling velkommen og leste Efesene 1. Fjeld talte fra Luk. 4 om at Jesus ble salvet med gledens olje. Så var det en hel del som vitnet. Broder Arne Wold sang og vitnet. 2 ble salvet med olje i Herrens navn.

Så var det herlige stevne over og vennene reiste hver til sitt. Herren skal ha takk for sin usigelige nåde. Fred over Guds Israel!

Broderhilsen

Johs. Karlsen.

Fra Askim meldes om gode møter. Vennene har det godt. Sjeler frelses og døpes i den Hellig And. Ernst Falch har vært heime en uke og deltatt i møtene. John Sørensen fra Fredrikstad virker der når dette skrives og så venter de søster Borghild Svensen dit. Hun har vært offiser i Frelsesarmeen, men gikk ut da hun ble døpt.

Fra Sørlandet.

Han er vår fred!
Kristus vårt liv.

Bare en liten hilsen herfra. Er for tiden på Stord. Kom hit fra Mosterhavn hvor jeg stanset ca. 14 dager, til og med og over pinsen. Hadde en velsignet tid der.

Har likeledes besøkt Skudesnes og Vedavåg på Karmøy.

No står turen tilbake over Stavanger, Egerøy og Kvinesdal. Er så tanken å ta derfra til Kristiansand, Arendal og heimover. Herrens løfter holder. Han er med. Til idag har han hjulpet.

Fredshilsen

Jul. Sørensen.

Magnor.

Siden de frie venner har mistet lokalet «Salem» på Magnor har min hustru og jeg virket på «Betel», Ilag og har også hatt et par møter på Finsrud. Det ser ut til å løsne litt. Herren, Jesus har grepet inn og vi har fått se noen syke som ble salvet i Jesu navn er blitt helbredet og at han doper i ånd og ild.

Anna og H. Martin.

Horten.

Hadde besøk av ingeniør Haug i pinselhelgen og mange underbare sannheter kom fram. Vi har det bare bra her i Horten, bortsett fra at vi har mistet vårt lokale, men vi har fått leie et annet i steden. Ja, Gud er god!

Med broderhilsen

G. F.

Mjøndalen.

Menighetens lokale «Salem» er optatt til annet formål og det hindrer selvsagt arbeidet en del, men det er herlige møter og god tilslutning. Søndagsmøte har de i kommunelokalet og et og to møter i uken i Krokstad-elvas bedehus. Evangelist Sigurd Raael har virket der en tid og blir visstnok utover en tid.

Enebakk og Tomter.

Misjonær Jens Fjeld og hustru har virket i Enebak og Tomter siden februar og fortsetter framdeles når dette skrives.

Hjertelig takk.

Tvedestrand 24. mai 1944.

Hjertelig takk for bladet. Det er et lyspunkt i min ellers triste og avsondrede tilværelse. Jeg liker så godt å lese om «pilegrimsferden» for det minner meg om den gang jeg var på «pilegrimsferd», det er jo lenge siden no.

Jeg er fremdeles syk og sengeliggende og har det ondt, men smertene er meget mindre enn før, og det er jo godt.

Joh. A. Strengereid,
Tvedestrand.

Nye abonnenter.

Da vi får tilbake noen blade som en av våre kommisjonærer ikke har fått anledning til å selge kan vi skaffe bladet fra 1. april til en del nye abonnenter og hvis intet annet bemerkes sendes bladet fra 1. april og noteres bestilt fra den tid.

Til Karl Grønnet

er innkommet: Kristian Gamst, Børfjord, Finnmark kr. 15.00.

Stevne i Kjøllefjord.

Om Herren vil innbys herved til fritt evangelisk stevne i Kjøllefjord 8., 9. og 10. juli.

Alle velkommen i Jesu navn.

For vennene

Alfred Myreng.

Smed Kristian Høidal.

Så har også Kristian Høidal nedlagt sin vandringsstav. Han ble rammet av en ulykke på arbeidsplassen som medførte døden. Han fikk leve noen dager etter ulykken fullt bevisst til det siste.

Det var et hårdt slag for familien, ja for oss alle; men å være ved dødsleiet var en opplevelse. Han fikk en rik inngang, til trøst for hustru og barn.

Kristian Høidal var litt over de allminnelige, elsket av både troende og vantro. Han var i en rekke år eldstebroer i den frie forsamling på «Betel» i Volda, og aktiv søndags-skolearbeider. Han hadde meget godt å framføre både for små og store, og var spesielt benådet med evne til å belyse sitt emne med slående illustrasjoner og gripende fortellinger.

Han hadde et utvidet syn på Guds barns enhet, og elsket ikke bare den flokk han tilhørte, men alt Guds folk.

Begravelsen foregikk fra «Betel». En masse mennesker møtte opp. De kom på langt nær ikke inn hverken på «Betel» eller i kapellet.

Minnemøtet var sjeldent gripende. Mange hadde et godt ord å si om ham, og flere sa de var vunnet for Gud ved ham. Presten sa blant annet at han syntes synd på oss som hadde mistet sådan en mann. Men no var vel den beste tid for Gud å ta ham, ellers kunne nok Han ha avverget det. Han var moden og ferdig til forfremmelsen. Velsignet er hans minne.

Vi har også mistet to andre brodere i det siste, nemlig Sven Sæterås og Martinus Høidal.

Martinus Høidal var en førerskikkelse og kom med i de fries rekke omkring 80 åra. Han var tro til enden og fikk i sin høye alder gå inn til hvilen.

Salige er de døde som dør i Herren.

Med fredshilsener til alle «Misjons-Røsten»s lesere.

Math. Stove.

Det er sannhetens fortrinn å se re også når den lider nederlag, det er løgnens rettferdige straff lide nederlag også når den seirer.